

ST·OLAV

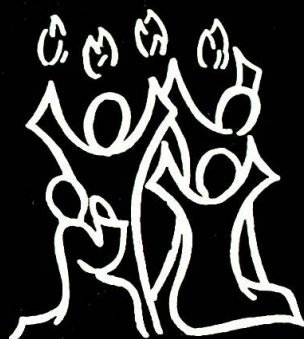
K A T O L S K T I D S S K R I F T

NR. 5

86. ÅRGANG

9. MARS

1974

Vekkelse blant kato- likker

DEN «KARISMATISKE BØLGEN»

(Side 66)

Hilsen fra Sar

St. Josef, gammel ærverdig mann, med skjegg og alvorlig ansikt, preget av visdom og livserfaring, som en patriark fra det GAMLE TESTAMENT.

Slik har vi sett ham fra barnsben av i våre kirker og kapeller. Var det St. Josef vi har sett? Jeg tror ikke det.

Han var ingen gammel mann. Han var ung, en mann i sin fulle unge livskraft, med mange planer og forhåpninger om en skjønn livsvei. Han stod like før sitt bryllup med en ung og kjekk pike fra Nasaret. Så kom katastrofen som et sjokk over ham: piken var med barn. Hva nå?

«Han besluttet å skille seg fra henne i all stillhet.»

«Men som han gikk og tenkte på dette» — kom et nytt sjokk over ham, et budskap om at «barnet hun bærer, er blitt til ved den Hellige Ånd.»

Han tror. «Han gjorde som Herrens engel hadde befalt ham, og førte sin hustru hjem til seg.»

Ett eneste ord beretter om denne unge manns karakter: «Josef var en rettferdig mann.»

Et bibelsk ord. «Abraham trodde på Herren, og han regnet ham det til rettferdighet.»

Dette var nøkkelordet for Abraham. Det var også nøkkelordet for Josef, som lar oss forstå hans holdning i denne sak: hans uredde, rett-skafne holdning overfor Maria, overfor Guds budskap, og det gjør ham til en stor mann i frelsens historie, til en helgen vi kan se opp til og som har gjort ham verdig til å vokte over Guds enbårne Sønn.

Hvorfor gjennomgår vi nå en krise i vår helgendyrkelse?

Hvorfor har vi ikke mer tillit til våre helgeners forbønn?

Er vi blitt ikonoklaster — billedstormere?

Men er det ikke troen som mangler oss? Sans for rettferdighet? Det kan så være at vi har gått trett av søltatende og legendære fortellinger om våre helgeners liv som om de var overnaturlige vesener med liljekrans og laurbærblader.

Men våre helgener var ikke slik. De var mennesker i kamp: i kamp for det gode og mot det onde i seg selv og i verden, i kamp mot fattigdom og nød, i kamp mot fiendskap og elendighet, i kamp mot synd. De var mennesker som gjorde Kristi budskap til en realitet, konsekvent, uten å vike

Bildet på omslaget denne gang er indirekte en hilsen fra Sarons Dal og fra våre skandinaviske venner i Pinsebevegelsen. (Fra Troens Bevis, et blad som utgis i Kvinesdal og som spres i et stort opplag her hjemme og i våre naboland.) «Hilsenen» og de oppmuntrende ord bør i vår økumeniske tid vurderes uten forakt eller lettvinde bemerkninger. På den annen side skal det ikke være tvil om at vi på redaksjonen i ST. OLAV stiller oss skeptiske til vekkelsen, blant annet fordi den etter vår mening innebærer en noe lettvin og naiv flukt fra denne verdens problemer og forenkler troen til et forhold mellom den enkelte og Ånden. Vi antar at de fleste av våre lesere deler denne skepsis.

Det som er klart er at den katolske pinsebevegelsen har hatt en del fremgang i USA og i Frankrike. (Bevegelsen teller antagelig 0,5 prosent av de amerikanske katolikker.) Bølgen har nå også nådd Skandinavia, en katolsk prest i Danmark er sterkt enga-

sjert. Og det er bakgrunnen for at vi synes det er riktig å prøve å vurdere

NR. 5

Yves

I dette nummeret hvor en stor del av plassen er viet vår omtale av den såkalte karismatiske bevegelse innenfor den katolske kirke viser vi til:

■ Pastor Kaare Osorios egen reddegjørelse, EN KATOLSK PINSEVENN på side 68.

Artikkelen «RØRENDE, MEN OGSÅ FARLIG NAIVITET» på side 72.

Og artikkelen URO OG SPØRSMÅL I KØBENHAVN, side 70.

■ Blant det andre stoffet denne gangen (film, klovn, Roma-brev osv.) nevner vi en tegning og et leserbrev på sidene 70 og 71 som vil interessere mange venner. RED.

tilbake for spott, kritikk eller press. Mennesker med sjelestyrke, med tro, som kunne flytte fjell. Slik var våre helgener, helter i Guds tjeneste.

St. Josef var en av dem.

F. J. FISCHEDICK

Den kendte franske dominikanerpræst Yves Congar har til det franske dagblad «La Croix» givet udtryk for sin kritik af benævnelsen «karismatisk fornyelse». Han siger bl. a.: «Den såkaldte pinsebevægelse breder sig iøjnefaldende hos os, især i form af bedemøder. Jeg må med det samme sige, at jeg værdsætter bevægelsen positivt, selv om den stiller visse spørgsmål. Man taler ofte om den karismatiske fornyelse, et karismatisk bedemøde eller karismatiske kristne. Jeg har foran mig en meddelelse om en international karismatisk kongres, som skal afholdes i Californien i pinsen 1976. Det siges, at forberedelseskomiteen til denne kongres også har karismatiske katolikker som medlemmer. Her må jeg på det kraftigste protestere. Ordet karismatisk bliver nemlig misbrugt på en utålelig måde.

For det første har man tendens til at indsnævre ordet til ekstraordinære

ons Dal

En
klown

fenomenet på en saklig måte. Dette gjør vi ved bl. a. å la vedkommende prest selv komme til orde, dels også ved å gjengi motforestillinger og innvendinger. Vi beklager hvis vi på denne måten gjør urett mot enkeltpersoner, minst av alt ønsker vi å møte disse hendelser med avvisende forakt og uvennlighet.

Den katolske verdenskirke er midt inne i et år hvor nettopp ordet *fornyelse* spiller en stor rolle. Det vi kan lære av den nye kontakten med Pinsevennene, kan vi derfor ta imot med takk. Men dette er ikke et ensidig forhold: Våre medkristne i Sarons Dal kan kanskje også ha utbytte av å lytte til våre nøkterne bemerkninger.

Kort sagt: Vi trenger en vekkelse, en fornyelse. Selvfølgelig. Men denne fornyelse har vi faktisk strevet med å virkeliggjøre etter siste Konsil.

Og den «karismatiske bølgen» kan ikke spare oss for arbeidet med sine trylleformularer.

A. R.

Prinsessan Christina av Sverige er en meget charmerende kvinne.

Ærlig talt var det visst første grunnen til at jeg så henne på svensk fjernsyn forleden — uten å slå av.

Det var en anelse vår.

Og det kan ikke være diskriminerende å tenke slik om en kvinne, selv i 1974, kan det vel?

Men i neste omgang lyttet jeg. Og mange andre også, sikkert. For prinsessen hadde vært ute og reist i den vide verden.

Og det hun kunne berette om var ikke som i eventyrene om slott og prinser og glødende smykker, men om nød og sult og andres lidelser.

Det er denne unge prinsessens virkelighet nå om dagen, og den ligner ikke mer på noe eventyr.

Hva har skjedd?

Jo, Christina har arbeidet for en svensk hjelpeorganisasjon og vært med på å fly medisiner og mat inn i de afrikanske tørkeområdene.

Flyet har hver gang gått ned i områder hvor voksne og barn ofte ravet rundt, svekket av sykdommer og sult. Og hun har visst at hun selv kom fra en krok av verden hvor det tross alt er fantastisk overflod.

(Til tross for våre streiker, våre krav, vår uro og misnøye.)

Og hun forsøkte den kvelden jeg så henne på fjernsynsskjermen å minne oss om hvor lite det egentlig skal til.

Hun forsøkte å minne oss som tenkte på vår og vårdrakt og ny dress og en kommende ferie om at det på et annet kontinent — noen timers flytur bare fra oss — lever og dør mennesker som vi kan redde med småpenger.

Prinsessan Christina er en meget charmerende kvinne, det er riktig det. Hun er også klok.

Vi burde høre litt på henne, før det er for sent. For de tørkerammede områdene og for oss her hjemme.

Det snakkes om «besøkelsestider» for menneskene. Dette er kanskje vår besøkelsestid.

Og derfor minner jeg om den hjelpeaksjon Caritas har igang i fastetiden.

Gi noe til prinsessens venner.

Congars kritikk

fænomener såsom tungetale, profetier og helbredelser. Naturligvis kalder Paulus disse fænomener for karismer, men det drejer sig kun om spesielle former. Paulus taler også om karisme i forbindelse med kaldet til ægteskab og cølibat. Den gave at kunne trøste og lede en menighed, ja selve kærligheden kalder Paulus en karisme. Der er nemlig tale om gaver, som Herren bruker til at opbygge sin menighed.»

«Ifølge det 2. Vatikanconcil er karismerne til for at bygge Kirken op,» fortsætter Congar. «Kardinal Ruffini modsatte sig omtalen af karismerne i den dogmatiske konstitution om Kirken. De tilhørte Kirkens første tid, sagde han, men er overflødige i dag. Kardinal Suenens gendrev hans argumentation og fastslog, at der i Kirken i dag findes mange mænd og kvinder, som er kaldet af Gud og benådet med nådegaver (karismer), hvad enten det drejer sig om mennesker, der er engageret kateketisk, evangeliserende el-

ler socialt. Selv må jeg tage afstand fra tendensen til, at benævnelsen karismatisk reserveres visse kristne. Denne begrænsning er uacceptabel. Jeg kan ikke acceptere, at jeg selv og andre aktive kristne udelukkes fra betegnelsen karismatisk. Masser af mennesker har i Kirken modtaget nådegaver, hvormed de tjener Guds rige. Jeg foreslår derfor, at man i stedet for om karismatisk fornyelse taler om fornyelse i Helligånden.

Man bør lægge stor vægt på de ord og udtryk, man bruger. Ordene er nemlig med til at danne vore forestillinger. For at kunne tænke korrekt, må man også tale korrekt. Vi er i dag vidner til en fornyelse, som sandsynligvis lover godt for fremtiden. Vi må derfor finde benævnelser, der ikke kan angribes.»

(Katolsk Forum)

Sr.
Sunniva
på
Kapitol

(Se
side
74)

EN KATOLSK PIN

PASTOR KAARE OSORIOS BERETNING

KAARE OSORIO er 43 år gammel, katolsk prest, bosatt i København. Han ble ordinert i august 1964. I januar-nummeret av bladet Troens Bevis, en «vekkelsesavis» som utgis i Sarons Dal i Kvinesdal, forteller Osorio om sitt møte med Pinsebevegelsen:

«Det er deilig å tilbringe påsken i Rom, spesielt når man er katolikk. Å vandre rundt blant vakre bygninger, palasser og fontener midt i et pulserende og livlig folkeliv, mens Europas kulturhistorie åpner seg for en, er i seg selv en stor opplevelse. Men påskens religiøse arrangementer setter nå prikken over i'en.

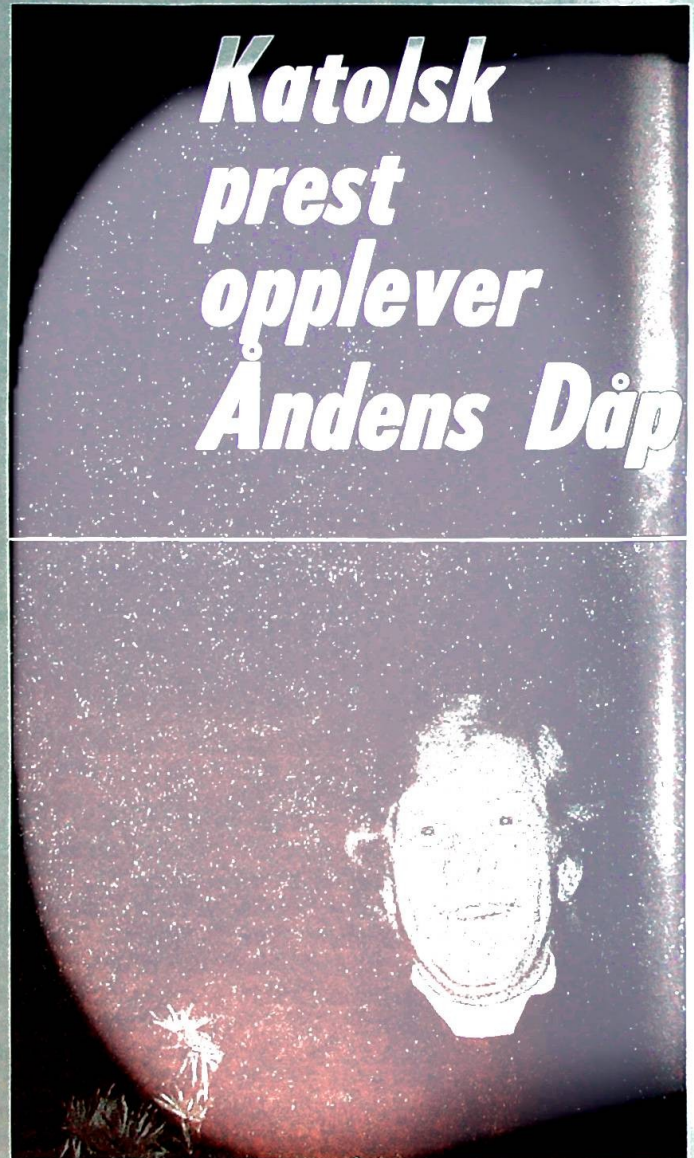
Jeg reiste til Rom påsken 1973 med de klassiske forventninger og uten å vite hvilken omveltning dette besøk ville medføre for mitt liv som kristen og som prest. Jeg var tilfeldigvis invitert til bønnemøte på palmesøndag på jesuittenes ærverdige gregorianske universitet. Her opplevde jeg — midt i Roms hjerte — den karismatiske fornyelse eller katolske pinsebevegelse, som den også kalles. Til min store forundring ble jeg vitne til tungetale og profetier, men på en så sober og ekte måte at jeg bokstavelig talt kom i forlegenhet. Anden blåser sannelig hvor den vil, også blant ordensgeneraler, universitetsprofessorer, prester, søstre og studenter.

Møtet med den katolske pinsebevegelse var så inspirerende at jeg bestemte meg for å reise til USA i sommerferien for å stifte nærmere bekjentskap med den karismatiske bevegelse, som i høy grad preger den katolske kirkes fornyelse i Nord-Amerika.

Da jeg kom tilbake fra Rom, begynte jeg å delta i en bønnegruppe i København på 8—10 katolikker, hvor blant annet biskopens vikar, Lars Messerschmidt var med. Gjennom mai og juni måned var vi samlet en gang om uken til bønn. I juli skulle jeg reise til USA.

På den tid var jeg meget syk av astma. Da jeg skulle reise over til USA, advarte legen meg mot det. Men da jeg absolutt ville reise, ga han meg gode medisiner med på reisen.

I løpet av syv uker besøkte jeg alle de katolske karismatiske sentrene, især Notre Dame-universitetet i South Bend, Indiana, og «The Word of God»-samfunnet i Ann Arbor, Michigan, hvor ca. 900 karismatikere (40 prosent protestanter og 60 prosent katolikker) har dannet en slags kristen kommune med åndelig og materielt fellesskap. Jeg besøkte også Teen Challenge i Los Angeles, og den tro og det liv som stråler ut fra alle disse mennesker, ble avgjørende for min holdning til den karismatiske fornyelse. Jeg dro over nysgjerrig, men også forventningsfull. Jeg vendte hjem igjen som katolsk pinsevenn, idet jeg både ble helbredet for min astma, ånds døpt og mottok tungetalens gave.

Kaare Osorio, både dette bildet og det på forsiden er klippet fra bladet TROENS BEVIS.

Jeg opplevde min helbredelse i hjemmet til Kevin Rangan, en kjent leder innen den katolske pinsevekkelsen. Vi var ca. 20 stykker samlet til bønn i hans hjem. Plutselig fikk jeg et av mine sterke astma-alfall. Da sto en ung dame opp og sa til meg: «Hvorfor har du ikke bedt Gud om å helbrede deg? Du må forstå at Han har hatt en hensikt med å bringe deg over hit fra Danmark!»

SEVENN

Internasjonale

møter,

delegerte fra 32 land

Jeg som var prest, tenkte: «Men gode Gud, hva vil skjedd dersom jeg ikke blir helbredet?»

Da stilte hele gruppen på 20 seg omkring meg der jeg satt og begynte å be for meg. Jeg ventet at de skulle be en bønn for min helbredelse, men de ba om det hele. De ba at Gud måtte møte meg til legeme, sjel og ånd, døpe meg i den Hellige Ånd og gi meg nådegaver, tungetale, profeti, visdom, kunnskap, — ja, alt sammen.

Ingenting skjedde. Men da jeg gikk til sengs den kvelden, sovnet jeg straks. Jeg våknet heller ikke til mine vanlige astma-anfall klokken 4. Jeg sov hele natten uten anfall, og siden den natten har jeg aldri hatt astma.

10—12 dager senere besøkte jeg et katolsk kollektiv i Ann Arbor, og ble der noen dager. Ungdommene på kollektivet arbeidet om ettermiddagen, men formiddagene brukte de til felles bønn.

Jeg ble da med dem i bønn hver formiddag. Det var uvanlig for meg å være med på slike lange bønnemøter. Dessuten var bønnemøtet fullt av støy. Alle ba i munnen på hverandre og talte i tunger, og en danset i Ånden. Derfor hadde jeg mitt hjerte lukket de to-tre første dagene og fulgte bare det hele med nysgjerrighet.

Men etter hvert ble jeg grepet av deres inderlige bønn. Og den tredje dagen åpnet jeg mitt hjerte og kastet meg selv ut i bønningen.

Da skjedde det! Med det samme jeg åpnet mitt hjerte og min munn og begynte å be, døpte Gud meg i den Hellige Ånd og jeg begynte å tale i tunger. Da opplevde jeg noe jeg aldri før hadde opplevd i min bønn.

I hele fem timer priste jeg Gud, og om natten kunne jeg nesten ikke sove av bare lykke. Det ble en hel og full omveltning i mitt liv. Etter denne opplevelsen kan jeg ikke skjønne at noen kan si at tungetale og åndsåp ikke har noen betydning.

Etter å ha kommet tilbake til Danmark, har vi opplevd at den karismatiske veknelsen også slår ut blant katolikker i Danmark. Biskopens vikar, Lars Messerschmidt, og flere andre fremstående katolikker har fått oppleve Åndens dåp. Vi tror at Gud i disse siste dager vil fornye hele kristenheten og utgyte sin Ånd over alt kjød og og forherlige Jesus Kristus for verden,» skriver Osorio.

KAARE OSORIO har også vært på en internasjonal konferanse av «karismatiske katolikker». Han beretter blant annet dette i nevnte nummer av Troens Bevis:

«Det lyktes for meg å få kontakt med de fleste lederne av den katolske karismatiske fornyelse i USA, og dette har vel vært medvirkende til at jeg mottok en invitasjon til å delta i den første internasjonale konferanse for ledere innenfor den katolske karismatiske fornyelse.

Konferansen fant sted i dagene 9.—13. oktober i Grottaferrata utenfor Rom med delegerte fra karismatiske grupper i 32 land, deriblant India, Frankrike, Chile, Mexico, USA, Tyskland og Australia. Fra dansk side deltok undertegnede og pastor Per Waagø fra Hillerød. Dessuten fikk Ruth og Rene Hartzner fra pinsemenigheten «Elim» i København, som var på ferie i Rom sammen med meg, anledning til å delta på den avsluttende gudstjenesten.

Initiativet til konferansen stammer fra kardinal Suenens, Belgia, som under et besøk i Ann Arbor i juni måned oppfordret legmannen Ralph Martin, en av lederne for «The Word of God»-samfunnet, til å opprette et internasjonalt kommunikasjonscenter og eventuelt innkalle til en verdenskonferanse for bevegelsens ledere. Ralph Martin tok ham på ordet, og resultatet ble dette møtet i Rom, som fikk karakter av en historisk begivenhet for bevegelsen, idet paven under en privat audiens for elleve av deltakerne bl. a. sa: «Vi gleder oss med dere, kjære venner, over den fornyelse av det åndelige liv, som under forskjellige former og i helt forskjellig miljø gir seg til kjenne i Kirken i dag. De troendes åndelige liv hører dog inn under de enkelte biskopers aktive pastorale ansvar i deres bispedømmer. Det er særlig interessant å minne om dette i forbindelse med disse nye gjæringer, som gir anledning til mye håp.»

Forøvrig ble deltakerne overrasket over den åpne holdning som de fleste myndigheter i Vatikanet inntar overfor bevegelsen. Det var første gang Kirkens sentralledelse ble konfrontert med fenomenet, og resultatet ble ytterst positivt. Selv om det ikke er tale om noen egentlig kirkelig «anerkjennelse», skortet det ikke på tillitsfulle «oppmuntninger». Blant møtedeltakerne var kardinal Suenens, Belgia, erkebiskop James Hayes av Halifax, Canada, og biskop Joseph McKinney, som er forbindelsesleddet mellom biskopene og de katolske karismatiske bønnegrupper i USA.

ST. OLAVS REDAKSJON

TELEFON 20.72.26

eller 28.01.04.

Uro og spørgsmål i Køb

PASTOR RØRDAM BONNEVIE SVARER

I tidsskriftet «Troens Bevis, Skandinaviens månedlige vækkelsesavis» nr. 1, Januar 1974, et blad, som udgives af Pinsebevægelsen under norsk redaktion og udsendes i hele Skandinavien i 20.000 eksemplarer, er optaget et interview med og to artikler af pastor Kaare Osorio om den katolske karismatiske bevægelse». I interviewet, som er skrevet af Aril Edvardsen, står bl. a.:

«Jeg mødte præsten Kaare Osorio, som er pressesekretær for den katolske biskop i Danmark, sammen med Lars Messerschmidt, som er vikar for biskopen, og Elsebet Kieler, den kvinde, som måske har betydet mest for den katolske kirke i Danmark. Ligeså mødte jeg søster Genevieve fra Assumptionssøstrene, som er overpriorinde for det katolske center i Hellerup, København. Alle disse 4 har oplevet Andens dåb.»

Helt bortset fra, at Elsebet Kieler til mig har udtalt, at hun efter overbevisning en gang for alle har modtaget Helligånden i den Katolske Kirkes Firmelsessakramente og ikke i en senere «nydøbelse» og ikke er med i den karismatiske bevægelse — er disse citerede ord lagt op i et storslået og officielt plan. Den lokale virkelighed tager sig lidt mere beskeden ud: Kun to søstre fra det klosterkommunitet i Hellerup på 10 søstre, som søster Genevieve er priorinde for (og ikke «overpriorinde» for Assumptionssøstrene i landet) og som tilhører Sct. Therese sogn, samt ganske få lægfolk fra sognet, deltager i de karismatiske møder, som afholdes på Rygård ved siden af Sct. Therese Kirke hver fredag under ledelse af pastor Kaare Osorio og generalvikar Lars Messerschmidt.

I interviewet (side 6, anden spalte) deler pastor Kaare Osorio katolikkerne i tre kategorier:

1. Navnekatolikerne
2. De formalistiske katolikker og
3. De åndelige og ærlige katolikker.

Om disse sidste siger han (side 7): «Men disse må faktisk begynde på ny, og være villige til at kaste hele deres «religion» over bord, og begynde forfra igen — sådan at disse også oplever det som en omvendelse.»

«Dette var tilfældet med mig og Lars Messerschmidt. Vi måtte begynde forfra igen og opgive hele vor teologi. Vi lagde det hele på Helligåndens bål, og det brændte op alt sammen. Men derefter fik vi vor teologi igen på en ny måde.»

«Vi oplevede det hele, som om vor gamle teologi havde gjort os fremmede for troens verden. Den havde ført os den modsatte vej af den, den skulle. Vor teologi havde ikke ført os ind i Guds verden, men den gjorde os skeptiske og fremmede for Guds gerninger.»

Resumé: I en tid, hvor der tales om fred og forsoning som forberedelse til det hellige år, retter den katolske biskops pressesekretær det skarpest tænkelige, det mest uforsonlige angreb på den katolske teologi: «Vi måtte opgive hele vor teologi. — Den havde ført os den modsatte vej af den, den skulle.»

De mange protestanter, som læser dette, får fra officielt sted deres værste fordomme «bekræftede». De troende katolikker får vide, at de skal være villige til at kaste deres religion over bord.

Både den katolske religion og den katolske teologi indeholder dogmerne, dvs. troens indhold: dens faste holdepunkter bl. a. udtrykt i trosbekendelsen. Har man som katolik lov til at kaste dem over bord eller brænde dem op på et bål, som man endda kalder Helligåndens! «Og det brændte op alt sammen.»

Dette er ikke kun et spørgsmål af lokal art, men et alvorligt spørgsmål om den katolske kirkes eksistens i Danmark. Ansvarlige katolikker har spurgt mig, om disse udtalelser er forenelige med hvervenerne som pressesekretær og generalvikar for den katolske biskop i Danmark. Det vil ryste mange katolikker, hvis disse nedbrydende udtalelser fra katolske karismatikere skulle stå uimod sagt.

Det nævnte nummer af «Troens Bevis» er solgt i et usædvanlig stort antal eksemplarer i København.

Min samvittighed byder mig at gøre

— og så kjedet jeg meg en gang under en ungdomsmesse, med vilje.

enhavn

Karismatisk uro i den katolske kirke

Den katolske sognepræst O. Rørdam Bonnevie tager skarpt afstand fra udtalelser af katolske karismatikere og afæsker biskop Hans Martensen en stillingtagen

både protestanter og katolikker, som har læst det nævnte interview, opmærksom på, at det kun er en meget lille del af de danske katolikker, som deler pastor Osorios opfattelse af den katolske karismatiske bevægelse og dens krav. Mange katolikker i Danmark og Norge er forfærdede over pastor Osorios påstande. Adskillige af dem har sagt dette til mig og udtalt ønsket om, at den øverste katolske myndighed i Danmark tager klar stilling i sagen.

Dette indlæg er IKKE ment polemisk, men er skrevet af hensyn til de mange troende katolikker, som er dybt foruroligede. De må hjælpes.

O. RØRDAM BONNEVIE
katolsk sognepræst
Sct. Therese sogn
Hellerup.

Brev til en bekymret trosfelle

I Aftenpostens aftennummer den 12. februar d.å. sto det en helsides artikkel om Unge Norske Katolikkers Forbund. I forbindelse med dette var det også et kort intervju med tre ungdommer fra Oslo-området. Undertegnede har grunn til å tro at intervjuet på enkelte punkter kan gi grunn til misforståelser, da særlig siste del.

1. Ad. mitt svar til journalistens spørsmål: «Er det lenge siden at du satt i skriftestolen?» Da jeg fikk dette spørsmålet tenkte jeg med en gang på selve skriftestolen og svarte derfor bekræftende på hans spørsmål at det var flere år siden jeg har siddet i en skriftestol, men dermed er det selvfølgelig ikke sagt jeg på noen som helst måte ønsker å forkaste skriftemålet. Hvis jeg omtrentelig skal prøve å rekonstruere mitt svar må det bli slik: Ja, det er flere år siden at jeg satt i skriftestolen, og det fordi jeg mer ønsker den personlige kontakt med presten når jeg skrifter, altså i stedet for å sitte i skriftestolen foretrekker jeg å skrifte til presten på hans kontor (eller et annet sted). Jeg liker, og syns det er riktigere å skrifte på den måten.

Skriftemålet er selvfølgelig like viktig for meg som for enhver annen katolikk.

Hvis så galt hadde vært at jeg mente at skriftemålet i seg selv hadde vært forkastelig, ville jeg ikke ha vært så dum at jeg uttalte meg offentlig om det.

I en annen del av intervjuet er det flere som jeg har hatt kontakt med som har fått det inntrykk at vi ikke ønsker å feire messen. For min del vil jeg gjerne si at jeg går til messe så ofte som mulig, og jeg vil ikke si at jeg føler det som noen plikt. Det er derimot en glede å gå til messen.

Jeg håper med dette korte innlegget å ha fått ryddet opp i en del kjedelige misforståelser.

Vennlig hilsen
KNUT RUYTER

Skaff
St. Olav
en ny
abonnent
i 1974

ST.OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

HVER 14. DAG

KR. 50,— PR. AR

«Rørende, men og

ARTIKKEL I LA

*E*t femtital mennesker samlet i en sal. En mann står midt i salen og forteller om sitt møte med Jesus. Snart griper en annen ordet, og beretter om sin omvendelse, og derefter går det slag i slag. Det blir efter hvert mange vitnesbyrd — om omvendelser, men også om helbredelser —, men tilhørerne følger ivrig med og gir sitt bifall til kjenne, av og til med en munter latter, men oftest ved utrop som «Amen», «Alleluja» . . . Sang til gitarakkompagnement avløser vitnesbyrdene. Gamle og unge synger med og klapper i hendene. Mellom sangene leses det i Bibelen, stykker tatt mer og mindre på måfå. Lange pauser med stille bønn brytes av bønn fra en eller flere. De ber for forskjellige behov eller for å prise Gud. Flere personer står rundt en ung mann. De legger hendene på ham mens de ber for ham. Plutselig gir han seg til å tale, men språket er ukjent. Som om dette var et signal, gir enda en seg til å tale i tunger, så en til, og enda en . . . Snart er hele salen et sant Babel tårn, men det lyder for det meste som en harmonisk, nesten melodios mumling.

Få ville trodd at dette var en skildring av et katolsk møte. For en ti års tid siden ville bare det å nevne fenomener som bønnemøte, håndspåleggelse, tungetale i forbindelse med den katolske kirke, ha virket absurd, og ennå i dag synes vel sammenstillingen fremmed for de fleste. Men for en del katolikker er den naturlig, ja, nødvendig, og de setter store forhåpninger til den pinsevind som de mener blåser over kristenheten — eller iallfall deler av den.

Som den klassiste pinsebevegelse, så har også denne sin opprinnelse i USA. Mot slutten av 1966 så den første karismatiske gruppe dagens lys ved et universitet i Pittsburgh. Bevegelsen vokste raskt, og i juni 1973 deltok 23 000 mennesker i en nasjonal kongress. Man kunne være fristet til å anse dette for et spesielt amerikansk fenomen og plasere hele bevegelsen blant de rariteter som fra tid til annen dukker opp i amerikansk kristenliv. Men i løpet av de siste årene har bevegelsen nådd andre verdensdeler, også Europa, og den kommer stadig nærmere oss. Enkelte danske katolikker er blitt vunnet for bevegelsen, og vi kan vel anta at den før eller senere vil nå også Norge.

Ofte får man det inntrykk at denne bevegelse er en åndelig fornyelse uten sidestykke. Mange kaller den bare for Fornyelsen. Den rykker seierrikt frem, først og fremst i USA, men også enkelte steder i Europa, og dens tilhengere hevder at den river de kristne ut av den sløvhets-tilstand de hittil har levd i. Men det er også motforestillinger: Mange mener at man ikke skal overdrive dens betydning. Selv i USA må man lete etter de «karismatiske katolikker» og deres grupper. De representerer en bevegelse blant mange andre og berører bare en liten del av

nasjonens katolikker, omkring 0,5 prosent av dem. Man kan derfor anta at bevegelsens betydning også i Europa vil være begrenset.

At en slik bevegelse i det hele tatt har oppstått tyder på at noen savnet noe i Kirken — en Kirke som syntes mer preget av institusjon enn av inspirasjon, en Kirke hvor troslivet bygde mer på intellektet enn på følelser og hvor fellesskapet av og til virket abstrakt. Den karismatiske bevegelse synes derfor for mange å fylle et behov for smidighet, spontanitet og ekte fellesskap.

For å forstå bevegelsen, må vi huske på at den har oppstått i reaksjon mot noe, og at den neppe kunne oppstått noe annet sted enn i USA.

Ser vi på verdiene av fornyelsen, er det for det første av stor betydning at man samler kristne for å prise Gud. Utropene Praise the Lord, Thank you, Jesus og Glory Halleluja i en spontan bønn vidner om at man godtar Guds betydning i hver enkelts liv. Bønnen uttrykker også tro på Kristi herredømme, og den enkle og åpne religiøse holdning man ser hos bevegelsens tilhengere tyder på et ekte gudsliv.

På den annen side legger disse opplagt for stor vekt på Helligåndens nærvær, og på tegnene for dette. Det kan føre til den oppfatning at Ånden på en eller annen måte kan «gripes», mens den jo er som vinden. Vi vet hverken hvor den kommer eller hvor den går hen.

I en tid hvor en åndelig krise av hittil ukjent styrke ryster den kristne verden, i en tid hvor bønnens verdi ikke mer erkjennes, våger den karismatiske bevegelse å satse på ren tilbedelse. Gruppene holder lange møter og bruker det meste av sin tid til å be, søke Gud og lytte til Hans ord. Og dette er desto mer interessant eftersom en stor del, kanskje de fleste, av bevegelsens tilhengere er ungdom. Taizé, Chartres og Lourdes har overbevist oss om de unges dype behov for bønn. Den karismatiske bevegelse bekrefter dette.

Sist, men ikke minst: Den lengselen etter menneskelig varme som gjør seg gjeldende overalt i vår urbaniserte verden blir tilfredsstilt. Man kan samles til bønn i grupper hvor alle kjenner hverandre og hvor man slipper anonymiteten i altfor store menigheter.

Men alt dette er ting som ikke bør skjule bevegelsens mindre heldige sider:

Dens naivitet er nok rørende, men unektelig også farlig. Når Gud utsender sin Ånd, skulle den altså slå ned som lynet på den som påkaller ham. Den tar ham i besittelse, nesten uten hans samtykke. Åndens nærvær er så lett kjennelig at den såkalte åndsåp kan mottas efter kort tids undervisning.

så farlig naivitet»

E SPIRITUELLE

Til denne naivitet kommer en anti-intellektualisme. Under studiet av Guds ord — viktig i enhver slik bevegelse — er all fortolkning, selv den mest elementære, nærmest bannlyst. Dette er tydelig i oppfattelsen av bl. a. de første kapitler av Apostlenes Gjæringer, de blir tatt bokstavelig, uten tanke for den sammenheng Lukas har plasert dem i. Naturlig nok er resultatet en flukt fra de store problemer vår tro burde se i Åpenbaringens lys: fattigdommen, rasehatet, krigsproblemet, familieproblemene osv. Alt dette blir forbigått i taushet, selv om det sies at den sosiale ansvarsfølelse vanligvis våkner til liv etter den første tiden — den tiden da man gjerne trekker seg tilbake fra verden.

Det er en klar tendens til å stole blindt på Guds allmakt, en allmakt som kan lege alle sår og stanse enhver krig.

Følgen er en slags lett fatalisme og forakt for humanistiske studier og vitenskapen, især legevitskapen.

Især i den amerikanske karismatiske bevegelse er alt enkelt, kanskje for enkelt. Også troen. En ung teolog som i likhet med de fleste av sine kolleger er meget reservert, sier: «Det er vanskeligere å tro enn karismatikerne mener.»

(Fra La Vie Spirituelle)
K. G. J.

Andre punkter

Den artikkelen i *La Vie Spirituelle* som vi har hentet stoff fra, inneholder videre innvendinger som dette: Resultatet av bevegelsen er en fullstendig individualisme, til tross for det tilsynelatende nære fellesskap. Den er konsentrert om hver enkelts forhold til Anden.

De forskjellige vitnesbyrd har det til felles at de forteller om hvor lett Anden har forandret disse nye pinsevenner — noe som ikke alltid bevarer dem for billig «åndelighet».

Noe annet som stadig går igjen i disse vitnesbyrd er en spesiell oppfatning av Guds vilje. Gud blir satt som umiddelbart ansvarlig for alt som skjer. Ett eksempel:

En ung tilhenger av denne «karismatiske fornyelse» forsøker å haike for å komme på en retrett. Ingen stanser. Fortvilet ber den unge etter en lang stund en inderlig bønn: «Herre, hvis Du vil at jeg skal komme til retretten, da la en av de tyve første bilene som kommer stanse.» Et effektivt ultimatum. Den tyvende bilen sakner farten og stopper. Det var en pastor fra pinsebevegelsen. Hvordan kan man unngå å se tegn fra himmelen i dette?

Tendensen til å anse bevegelsen som den eneste vei til fornyelse innen Kirken kan vitne om atskillig hovmod. En del taler som om Anden har vært fraværende fra Kirken de siste fire hundre år, men at den nå er tilbake i de «karismatiske katolikker».

Neste nummer av

«St. Olav»

kommer 23. mars

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER		Stille messe	Høy-messe
OSLO: <i>St. Olavs kirke</i> Akersveien 5 tlf. 20 72 26 - 20 72 44	lörd.:	19.00	—
	sønd.:	9.30	11.00
		19.00	—
<i>St. Hallvard kirke, Fransiskanerne,</i> Enerhauggt. 4, tlf. 67 23 83		8.35	11.00
		18.00	—
<i>St. Dominikus kirke, Dominikanerne,</i> Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71		9.00	11.00
		18.30	—
<i>Vår Frue Villas kapell, Montebello,</i> Ullernchausséen 52, tlf. 55 18 21		9.00	—
		—	—
<i>Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 212355</i>		11.00	9.30
		—	9.30
<i>Lunden kloster, Øvre Lunden, tlf. 212587</i>		—	—
		—	—
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke,</i> Tyholmen, tlf. 22 209		8.00	10.45
BERGEN: <i>St. Paul kirke,</i> Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10		9.00	11.00
<i>Vår Frue kirke,</i> Helleveien, tlf. 22 73 53 - 25 77 07		10.00	—
		—	—
<i>Florida kapell</i>		—	19.00
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke,</i> Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19		8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke,</i> Kongensgt. 9, tlf. 11 438		9.00	11.00
HALDEN: <i>St. Peters kirke,</i> Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168		8.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke,</i> Torvgt. 113, tlf. 23 751		8.30	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke,</i> Haralds gt. 21, tlf. 23 195		8.30	11.00
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke,</i> Vesterngt. 5, tlf. 21 266		9.00	11.00
KRISTIANSAND S: <i>St. Ansgar kirke,</i> Kirkegt. 3, tlf. 24 255		—	11.00
LILLEHAMMER: <i>Mariakapellet,</i> Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550		—	10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke,</i> Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85		9.00	11.15
MOSS: <i>St. Mikals kapell,</i> Ryggeveien 24, tlf. 41 038		—	11.00
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke,</i> Sverresgt. 26, tlf. 50 793		8.30	11.00
STABEKK: <i>Maria kirke,</i> Nyveien 17, tlf. 53 77 35		8.30	10.45
	<i>Eikeli kirke</i>	19.00	9.30
STAVANGER: <i>St. Svithun kirke,</i> Dronningens gt. 8, tlf. 25 534		8.30	10.45
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke,</i> Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949		8.00	10.45
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke,</i> Prinsensgt. 2a2 Biskopen og prestegården tlf. 21 214		8.45	11.00
		19.00	—
	<i>St. Elisabeth hospital, Ila, tlf. 21 670</i>	6.15	—
KRISTIANSUND N: <i>St. Eystein kirke,</i> Flintegt. 5, tlf. 72 779		8.00	11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke og</i> <i>St. Eysteins sykehjem, Jernbanegt. 29</i>		8.30	11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke,</i> Parkveien 23, tlf. 51 467		8.30	11.00
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke,</i> Nørvesund, tlf. 37 558		8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vor Frue kirke, Storgt. 94</i> Biskopen og prestegården, tlf. 3604		19.30	11.00
	<i>St. Elisabethsøstrene,</i> Mellomvn. 47, tlf. 81 487	8.00	—
BODØ: <i>St. Eysteins kirke,</i> Hernesveien 22, tlf. 81 783		8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikal kirke,</i> Salsgt. 52, tlf. 11 447 (I.VII—31.VIII)		19.00	11.00
	<i>St. Elisabeth Institutt, tlf. 11 392)</i>	8.00	—
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke,</i> Skolegt. 4, tlf. 61 501		8.00	10.30
NARVIK: <i>Den svenske sjomannskirke,</i> Prestebolig: Einervegen 7. Tlf. 41 634.		—	11.00

Med Sr. på

KARL BORROMEUS-søstrenes forstanderinne på Veståsen i Bærum, sr. Sunniva Dicker var i november måned ifjor på en viktig kongress i Roma. Hun har etterpå gitt ST. OLAV en beretning som vi på redaksjonen har valgt å gjengi på følgende måte: Først hennes meget levende notater om byen Roma, dernest (på de neste sider) referatet fra de forhandlinger og møter hun var med på. Først altså noen tanker om selve byen:

Det var en gang en klovn som sto på Kapitol i Roma. Han så et luftskip og diktet en artikkel til St. Olav rundt det. Litt senere, den 22. november 1973, sto jeg på samme sted, så luftskipet, men ble ikke romantisk av den grunn. «Business,» tenkte jeg bare og skuet ned på Forum Romanum, på en avbrutt søyle, som ifølge min guide, ble kalt «ombiliscum» = verdens navle. Derfra ble avstanden til alle land målt i Romertiden.

Litt senere leste jeg om en mann som oppdaget verdens «navle» et annet sted, nemlig: akkurat der han sto, og han tok alle sine mål derfra. Tja, også et standpunkt.

En gang befant jeg meg i samme båt med mannen. Jeg dømte klosterlivets situasjon ifra den utviklingen eller tilbakegang jeg så fra det sted jeg bor eller er kjent. Men nå har jeg fått anledning til å revidere mitt syn, å bedømme situasjonen fra et punkt som befinner seg i Roma.

Innledningsvis må jeg fortelle at vi her i Norge har et Søsterråd, som de fleste vet, og også noe som heter R.O.F. som de færreste er kjent med. Det er altså Rådet For Overforstanderinner. Medlemmene er: Overforstanderinnen for St. Franciskus-søstrene og Provincialpriorinne for de øvrige kongregasjoner som arbeider her i landet. I hele Skandinavia er det bare Norge som kan rose seg av å ha en

Overforstanderinne. Alle de andre søsterkongregasjoner som arbeider i Norden har sin Overforstanderinne boende på kontinentet.

Det fins 2000 Overforstanderinner, eller Generalpriorinner, over hele verden og de har sammensluttet seg i en Union: U.I.S.G. Denne union skulle ha generalforsamling i Roma. Siden de forstår at de ikke kan samles fulltallig som biskopene gjorde ved konsilet, valgte disse priorinner en del representanter. Der hvor det er opp til 50 overforstanderinner i et land, blir det delegert 1 priorinne. Der det er opp til 200, velger de 2 og der hvor det er flere enn 200, så som i Canada og U.S.A. og Italia sender de 3. Slik var det samlet 102 Generalpriorinner i Rom fra 11. til 21. november 1973.

Det ble også innbudt en del søstre som observatører og som sådan tok undertegnede, sekretær i R.O.F., del i møtet.

Samlingsstedet var hos St. Vincenssøstrene. Huset heter «Maria Immaculata» og ligger midt i byen i Via Ezio.

*

Mitt inntrykk av Roma? En herlig blanding av moderne og klassisk tid, av det verdslige og det kirkelige, av det uformelle og det høytidelige: FAO-bygningen og EUR og Colosseum og Triumfbuene. Tri-

Sunniva Kapitol

bunalet, bevoktet av væpnede carabinieri, p.g.a. besøket av presidenten av Gabon og mørke basilikaer med en halvsovende vakt som en kan stikke noen lire til for å få ham til å tenne lyset så en kan se de skjønne mosaikker i taket.

Små, trange gater med vaske-tøy på snorer og kunstmiljøet ved den spanske plass der jeg ble anvist huset som Sigrid Undset skulle ha bodd i, i sin tid og der en kunne kjøpe kunstreproduksjoner for en billig penge.

De nye leiligheter paven lot bygge istedenfor de falleferdige hus i slumkvarterene og Sankt Clemente og alle gamle basilikaer med sine kunstskatter.

St. Peters plass, søndag kl. 12, da det myldret av folk. Der er de som i storstuen hjemme. Når paven taler og høyttalerne kaster ordene utover plassen, er det få som hører på og mange som snakker og glaner og ved siden av meg står en dame som jamrer fordi en mann frastjal henne vesken ved å vri hånden hennes, så hun sa: «Au», og slapp vesken.

En mann med en rødkledt apekatt i bånd har moro av å jage dyret inn på en flokk unger, men så snart pavens ord om velsignelse lyder, da blir det rolig. Menn tar av seg hatten, apekatten stanser, fordi eieren må gjøre korstegn, og vi føler oss som barn hos Far. Litt etter begynner livet igjen. Alle klapper og vinker paven farvel.

Jeg hadde tenkt meg St. Peters kirke og Vatikanet omtrent som slottet på Karl Johan i Oslo. Litt på avstand fra husene og så pass respektert at bilene ikke får lov å kjøre helt opptil. Men nei da, bussene og

bilene kjører i virvar over hele Petersplassen. Det er den store trappen som stopper dem. Men når en går opp trappene og inn i St. Peterskirken, da kommer

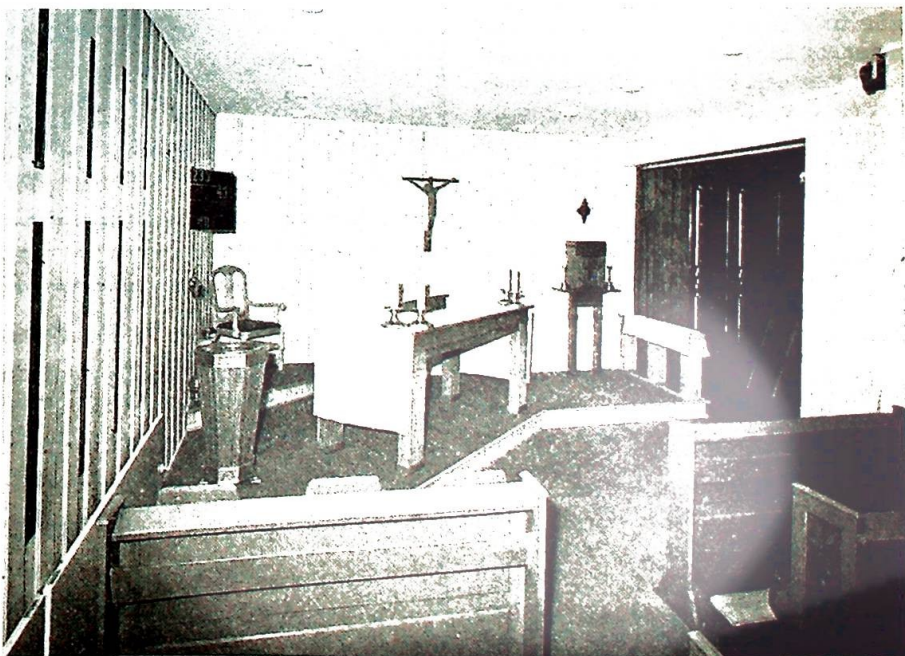
På
de
neste
sider:

KONGRESSEN

høytiden over en. Tankene går tilbake i tiden. Hva har skjedd her i forgangne år? Hvem har stått her under den majestetiske kuppelen og sett opp til det praktfulle tak med de skjønne mosaikker? Hvem har bedt her, på St. Peters og de mange pavers gravsteder?

Ja, her har vi alle hjemme.

Da jeg sto på St. Peterskirkenes tak, kunne jeg skue langt utover. I fremtiden skal jeg prøve å ta målene herfra, fra alt det jeg opplevde i disse uker, sammen med så mange ordenssøstre, og da vil jeg forstå at klosterlivet, tross alt, har mange muligheter.

Det nyinnredete katolske kapell i Moss.

«ORDENSSØSTRE SKAL

Sammen med søstre fra Kenya, Canada, Skottland, Malta, Tanzania, Thailand og andre steder fulgte sr. Sunniva Dicker en spennende kongress under sitt besøk i Roma. Hun forteller selv:

Den første uke artet seg som generalforsamling, og på mandag begynte forhandlingene. Møtet tok til kl. 9 med et velkomstord av kardinal Tabera, kardinalen for S.C.R. (= den hellige kongregasjon for Ordensfolk. «Kongregasjon» står her for «Departement i Vatikanstaden»). Kardinalen er spansk. Simultanoversettelsen, som ble besørget av 6 søstre, ga mulighet til å følge med på fransk, tysk, engelsk, polsk og italiensk. Derefter tok presidenten, søster Mary Linscott, ordet og presenterte tre-års rapporten. Hun fremla også arbeidsopplegget for de tre kommende år: De kvinnelige ordensfolk skal ta aktivt del i forberedelsen av Bispesynoden i 1974. Synodens arbeidsdokumenter skal studeres og især Ordenssøstrenes oppgave i «Evangeliseringen av den moderne verden».

Vi hadde fått tilsendt disse rapportene på forhånd, så vi hadde studert dem og kunne nå komme med kommentarer og spørsmål. Det var plasert mikrofoner med høyttalere rundt omkring i salen så alle kunne be om ordet.

Kl. 10.15 var det pause og anledning til å få en kopp kaffe fra automaten, og kl. 10.30 fortsatte vi å samtale i grupper. På forhånd hadde man kunnet oppgi hvilken samtalegruppe en ville slutte seg til. Det var 5 engelsktalende, 2 spanske, 3 franske, 1 tysk og en italiensk. Jeg hadde valgt engelsk. Den priorinnen som ledet vår gruppe, foreslo at vi først skulle si vårt navn og nevne litt av problemene i vårt land, før vi begynte å drøfte de emner vi hadde fått oppgitt.

Jeg var sammen med Moder Teresa fra Calcutta, en G.Pr. fra USA, en fra Kenya, brunsort i ansiktet, en fra Tanzania, kullsort, Thailand, safran-gul, Syd-Afrika, Canada, Skottland, Malta og Roma. De som kom fra Afrika og Asia hadde ganske andre problemer enn vi fra Europa og Amerika. Der var det overflod av kandidater, men mangel på utdanningsmuligheter, både åndelig og kulturelt. Vanskeligheter med regimet i landet, en-

ten kommunister, buddhister eller apartheid. Ikke megen støtte av landets prester, dårlig økonomi osv. Da min tur kom til å berette, måtte jeg si at det ikke var økonomien som voldte oss vanskeligheter, at vi kan samarbeide med prestene og med myndighetene og at vi har utdanningsmuligheter, men at vi har for få kandidater. At klosterlivet tross alt vokser i disse land, bevises vel av det antall landsegne G.Pr. Det var sikkert ca. 30 tilstede som alle har en innlandsk kongregasjon bak seg.

Kl. 12 feiret vi Messen. Idag var det spansk. Alt foregikk i møtesalen for da kunne vi benytte simultanoversettelsen. Noen studenter fra det syd-amerikanske kollegium, spansktalende, ledet sangen. Vi fikk tekst og noter og holdt en liten øvelse før messen begynte. Det var en opplevelse.

Jeg følte det som en gave å kunne

være sammen med så mange ordenssøstre fra hele verden. Alle har samme mål: å høre Kristus til, å arbeide for Kirken, å tjene verden og sørge for at klosterlivet skal blomstre i Kirken, også i fremtiden. Selv om vi på våre kanter kan få inntrykk av at ordenslivet ikke står høyt i kurs, vokser og utbrer det seg i andre verdensdeler. Jeg prøvde å snakke med noen av de landsegne G.Pr. bare for å føle den gleden at vi var åndsbeslektet når vi talte om ordenslivet. En kvikk liten Papua med små sorte knøller under et hvitt slør og med blå kjole, en tykk mørkhudet søster i sort antrekk, som forsiktig prøvde å snakke engelsk, siden hun nesten hele sitt liv hadde uttrykt seg på Kiswahili-sprog. En japansk dominikanerinne, som snakket fransk og som ivrig gjorde notater på japansk. Hun skrev de innviklede tegn i en linje fra øverst til nederst og fra høyre side til venstre.

Hver dag ble liturgien feiret på samme måten, og hver dag var det en begivenhet. Noen dager var det flere

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

24. til 31. august 1974

8 dages flyreise med full pension

Pris: Kastrup/Lourdes tur-retur, hotell «Madonna» d.kr. 1380.—
Særpris for syge og handicappede på «Accueil N-D» d.kr. 1050.—

Valfartspræst: Pater G. GOMMANS C.M.

Læge, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Program og tilmeldelser: VALFARTSKOMITEEN
Barsehøj 25, DK. 2900 HELLERUP

Påske i Rom: 9/4—16/4 — fly — Casa Pallotti — Pris: kr. 1145,—.

Kunstreise til Firenze: fly — 8 dg i maj — Pris: kr. 1095,—.
(Forhør bureauet om nøjagtige data.)

Forår i Rom: 31/5—14/6 — fly — pension Monaco — Pris kr. 945,—.

Sommer i Rom: 24/6—8/7 — fly — Casa Pallotti — Pris: kr. 1395,—.

«Kulturperler»: 23/9—7/10 — fly — Rom—Firenze—Assisi —
Pris: kr. 1550,—.

STENO REJSER

Holmbladsgade 11. DK-2300 København S.
Tel. (01-27) Asta 2312

VÆRE ET TEGN»

prester som konselebrerte. En dag forrettet kardinalen, og da vi begynte, sa han: Vi er ikke 150 ordenssøstre her, vi representerer de 1 300 000 fra hele verden. Alle er de med i dette øyeblikk.

Mandag ettermiddag var det plenium og kl. 19 var arbeidsdagen slutt. Slik var rammen hver dag i denne uken. Vi måtte altså henge i.

Tirsdag kom kassereren med sin rapport. Observatørene hadde ikke fått regnskapet, så jeg forsvant da de delegerte måtte drøfte inntekter og

utgifter. Jeg besøkte St. Peterskirken for å be der, og gikk innom Vatikanets postkontor og undret meg over alle de tiggere jeg møtte. Før Eukaristi-feiringen var jeg tilbake igjen.

Den ettermiddagen ble det gitt en utredning om Unionens kontakt med de forskjellige instanser i Rom: Propaganda Fide, kommisjonen for rettferdighet og fred, for undervisning, for klosterutdannelse osv. Også «Regina Mundi» ble nevnt. Dette er et institutt for høyere teologisk utdanning for kvinner. Der går 300 stu-

denter fra 14 forskjellige land. De fleste er ordenssøstre. 114 kongregasjoner er så heldige at de har yngre søstre som kan begynne et studium der. U.I.S.G. har kjøpt en stor bygning, det forhenværende generalat for Assumpsjonsfedrene. En del av huset blir brukt til Unionens sekretariat og resten til høyskolen. Generalsekretæren blir assistert av 17 sekretærer, det er søstre som kommer fra alle verdens kanter.

Hele onsdagen ble statuttene diskutert.

Torsdag og fredag skulle vi ha møte med S.C.R.

Torsdag var emnet:

1. Hva er det som drar unge mennesker til klosterlivet og hva er

(Forts. neste side)

Fra ett av møtene: Generalpriorinner fra flere verdensdeler.

HALDEN

F. JØRGENSEN

Aut. rørlegger - Rørhandel

Tif. 1844

Karl Knap & Co

Tif. 2710

Bygningsartikler - Rør og Maskinforretning

Linoleum

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Dominikus kirke	}	Oslo
Lunden kloster		
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	}	Oslo
Sta. Katarinahjemmet		
St. Olavs kirke	}	Arendal
Bispegården		
St. Joseph's Institutt	}	Bergen
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Franciskus Kirke	}	Arendal
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke	}	Bergen
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Bergen
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken	}	Arendal
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar	}	Hammerfest
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikals Kirke	}	Hønefoss
St. Mikals prestegård		
St. Theresia Hosp.	}	Lillestrøm
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	}	Tromsø
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeths Hosp.	}	Trondheim
Vår Frue Kirke		
Bispegården	}	Tønsberg
St. Olavs Kirke, Bispegården		
St. Olavs Kirke	}	Tønsberg
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinik	}	Tønsberg
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:

Oslo 68 34 60 - Service 68 34 66

«Ordenssøstre skal være et tegn»

(Forts. fra forrige s.)

- det som holder dem borte fra det?
2. Hva er årsaken til at ordenssøstre forlater klosteret og hvilke verdier får dem til å bli trofaste?

Foruten unionens styre, tok kardinalen og generalsekretæren i S.C.R., erkebiskop Mayer, plass på podiet. Kardinalen holdt en innledning og sa bl. a.: «Datamaskinene forteller oss nøyaktig når det vil bli slutt på klosterlivet, men vi vet at Gud har sine planer. Klosterkall er en frukt av den hellige Ånd. Vi merker en nedvurdering av klosterlivet. Dette livet er et kall, direkte inspirert av Gud, og vi må ikke sette dette kall på samme nivå som andre kall eller yrker.»

Biskop Mayer og noen søstre holdt et innlegg. Det ble full anledning til å stille spørsmål og til drøfting i grupper.

Hele dagen, utenom møtene, var kardinalen og de andre prestene beredt til å ta imot de søstre som ønsket en privat samtale.

Fredagen var de samme personer til stede og nå var emnet om formiddagen: «Hva venter generalpriorinnene av S.C.R.?» og om ettermiddagen: «Hva venter S.C.R. av generalpriorinnene?»

Søsteren som holdt innledningen, begynte med å si at alle var glade for at en åpen dialog var mulig. Hun anmodet alle generalpriorinner å sette seg inn i det S.C.R. står for. Mange vanskeligheter kan unngås da. Da hun henvendte seg til kardinalen, sa hun at vi helst ikke bare skulle få direktiver på det disiplinære plan, men også på det åndelige. «Hjelp oss å bevare enheten, men bevar oss for uniformiteten,» sa hun. «Vis mere respekt for alle troendes ansvarsfølelse ved å orientere istedenfor å gi restriksjoner.»

Det ble spurt hvorfor U.I.S.G. ikke var representert i kommisjonen for «Kvinnen i Kirken».

Biskop Mayer svarte på alt. Han henviste til dokumentet «Evangelica Testificatio» for å bevise at S.C.R. ikke bare gir restriksjoner. Han sa bl. a. at S.C.R. ikke bare vil hjelpe generalpriorinnene, men også «the

grassroot sisters», samt ville gi råd til de som forlater klosteret.

Pater Molinari S.J. — han er for U.I.S.G. det Pater Raulin er for Søsterrådet — talte på søstrenes vegne og sa bl. a. at S.C.R. må sette pris på å høre det G.Pr. har å si fordi de sitter inne med stor erfaring. Også det som blir sagt på generalkapitlene er viktig, for der virker Guds Ånd. I Afrika er det biskoper og prester som ikke forstår søstrenes plass i Kirken. Ordenssøstre er ikke til for å yde noe renes Generalat i Via della Pisana. Et storartet, hypermoderne senter, litt hjelp her og der, men de er en del av Kirken. Ordenslivet er ikke en service-

ST. OLAV'S REDAKSJON

TLF. 20 72 26 - 28 01 04

BERGEN

Peter M.
KOLDERUP

Strandgaten 60
Glass - Porselen - Stentøy

VESTA · HYGEA
MED TANKE PÅ FREMTIDEN

BERGEN	
<p>1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel</p> <p>Bryggen 5 - Loppen - Telefon 11 482</p>	
BERGEN	
<p>HOPSDAL & DAHL A/S Aut. Installatør, TV-, Radio- og Utstyringsforretning TORNØEGARDEN - BERGEN</p>	<p>K. & J. SOLHEIM Kjøtt - Pålegg - Delikatesser Egen Pølsefabrikk Tlf. 99 016 Bergen Solheimgt. 25</p>
<p>ERLING KRAGE A/S PRYD- OG BRUKSKUNST Bergen Telefon central 14 110 Telegramadresse: «Kjell»</p>	
 <p><i>Eches Farvehandel</i> NYGARDSGT. 19</p>	 <p>SKAL DE BYGGE, da henvend Dem til oss om glassarbeidet.</p> <p>DIDR. ANDERSEN & SØN A/S Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090</p>

tjeneste, men et liv, viet til Kristus med en egen misjon.

Mange søstre ba om ordet. En oppfordret til å underskrive en protest mot Jesusfilmen i Danmark. En søster fra Kenya spurte — etter at hun hadde takket for all hjelp og interesse — hvorfor de fremdeles ble regnet til den «tredje verden»? Hvorfor den terminologien? Hvem er den første og hvem er den andre?

Så kom siste dagen, *lørdag*. Det skulle bli avstemning. Det måtte velges styremedlemmer, councellors osv. G.Pr. satt nesten hele dagen i salen. Jeg stakk av og besøkte graven til biskop Smit på gravlunden i Vatikanstaten. En sveitsergardist sperret inngangen, men da jeg gjorde det tydelig for ham at jeg søkte kirkegården, vek han til siden. G.Pr. fikk så vidt tid til å spise og holdt på til kl. 17. Da var denne ukes arbeid slutt og vi takket Gud ved Eukaristi-feiringen. En liten søster fra Filippinene var med i å dele ut kommunionen.

Mandag i den andre uken begynte et møte av en annen karakter. Alle generalpriorinner som bor i Rom, ble da innbudt og forsamlingen skulle da telle 300 personer. Derfor måtte vi ha en annen sal med simultananlegg. Møtene ble henlagt til Salesianerpatutenfor Rom. Det minner om Mariaholm. Det er et senter for besinnelse og kultur. — — —

Hver dag ble det holdt et gedigent foredrag, fulgt av diskusjon ved et panel og derefter ble det diskusjon i plenum. Gjennomgående tema var «Ordenssøstrenes oppgave i verden av idag.»

Oppgaven for Ordenssøstre i verden av idag er å være et vitne, å gi et profetisk vitnesbyrd og være et tegn på universal brorskap, på viljen til å bygge en mer harmonisk verden. En ordenssøster må vise Guds nærvær i denne verden. Guds plan med menneskene må hun gjøre synlig og forståelig, hans plan om frelsen i Kristus, om frihet til å leve i kjærlighet og brorskap. Hun må være med i kampen for sosial rettferdighet, for utvikling og menneskerettigheter. — — —

Etter denne reisen sitter vi igjen med bevisstheten om at vi har opplevd Kirken. Kirken, det er Paven, virkelig en hellig Far, det er den kardinalen vi så, og biskopen og prestene som hadde omsorg for Kirken; det er søstre fra hele verden som har viet seg til dens tjeneste og besinner seg på hvordan de skal bringe Kirken i

verden av idag; det er de skriftefedre som sitter trofast 4 timer hver dag i alle de mange skriftestoler i Roms basilikaer og hører på menneskenes nød som blir uttalt på alle verdens språk og løser dem fra deres synder. Det er italienerne som lever lystig og ofte glemmer Kirken, men kommer som barn til mor på Jomfru Marias festdager. Det er alle de folk vi møtte i de forskjellige kirker, også utenfor Italia, når vi feiret messen med dem: i en sognekirke, full med folk i alle aldre, som sang og var aktivt med. Et ungdomskor rundt alteret på vel 60 gutter og piker og 4 prester med sort skjegg og sorte krøller som forrettet. Kirken møtte vi i et aldershjem, der en gammel prest prekte for eldre og skrøpelige om å trøste andre i sin ensomhet. I et klosterkapell med eldre søstre, som ikke kunne knele mer, men dessmere kunne be. Ja, da blir man takknemlig over å være barn av denne Kirken.

Siste del av denne artikkelen er forkortet av Red.

OSLO

MALERMESTER

Otto Foerster

utfører allslags maler- og tapetserarbeider

Tif. 21 69 06

OSLO

Byggevarer - Beslag - Ovner
Verktøy - Fliser - Linoleum
Tapeter - Farvehandlvarer
Kjøkkenutstyr

THIIS & CO. A/S

Haakon VII's gt. 1, Oslo
Sentralbord 41 77 30

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

TASEN BOK- OG PAPIR A/S
ERLING THORNE

Kaj Munks vej 41, Oslo 8
Tif. 23 02 40

E. Sunde & Co. Røploggerbedrift A/s

VARME- SANITÆR OG SPRINKLERANLEGG

Ulvenveien 89, Økern, Oslo 5. Tif. 67 77 83

Spesialforretningen i
RUSTFRIE STÅLARTIKLER
KNUT JUUL CHRISTIANSEN
Stortings pl. 7 — Oslo 1

Telefon
(02) 33 36 24
33 55 25

Telegr.adr.:
Rustfriknut

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Privat 55 77 87 - 69 43 72
Tif. 20 79 06 - 20 79 05

NEBB

Stedet for alt elektrisk

ØVRE SLOTTSGATE 8, OSLO

BOBBY'S KRIG

Handlingen i denne filmen av *Arn-
ljot Berg*, er lagt til okkupa-
sjonstidens Oslo. For mange vil den
være et underlig gjensyn med en mer-
kelig tid, denne groteske parentes i
Norgeshistorien. For atter andre vil
den på mange måter være et første
møte med noe som de har hørt om,
men aldri opplevd. På disse siste vir-
ker hele stemningen underlig frem-
med, — solkors, hirduniformer og
tyske soldater i Oslos gater, — alt
dette slår en som et selsomt skuespill
oppført mot en velkjent bakgrunn.
Beskrivelsen av denne tiden, som er
så nær og allikevel så fjern, virker
ekte og betagende.

Men allikevel handler ikke *Bobby's
krig* om krigstiden. Den handler om
menneskeskjebner i denne tiden, men-
neskeskjebner som stort sett er de
samme til alle tider, men som her er
satt i en spesiell og effektiv ramme.
Filmen viser oss to mennesker, den
avdankede jazz-saksofonisten Robert
(*Roy Bjørnstad*) og hans tolv-årige
sønn Bobby (*Erik Anderson*). Gjen-
nomgangstemaet i filmen, livsløgnen,
er ikke helt ukjent i norsk litteratur.
Av én eller annen grunn ser det ut til
å være oss kjært.

Robert har hatt en storhetstid før
krigen brøt ut, og han var på vei opp
mot jazz-verdenens høyder. Krigen
satte en stopper for karriøren, for,
som Robert selv sier, den nye tid har
ikke plass for annenrangs jazzmusi-
kere. Han forsøker å holde liv i seg
selv og sønnen som best han kan. Å
ta vanlig arbeid føler han seg høyt
hevet over, og dermed gjenstår bare
en serie halvkriminelle handlinger,
svartebørshandel, svindel, nasking av
sølvtoy og tigging. Vi følger mannens
stadige nedgang og nedverdiggelse,
hvordan han går fra den ene forsme-
delse etter den annen, helt til den siste
og dypeste, da han, den gode jøssin-
gen, kryper til korset av ren og skjær
fortvilelse og pengemangel og ber om
å bli tatt opp i Nasjonal Samling. Og
det mest nedverdiggende av alt, NS vil

Neste nr. av *St. Olav*:

RAPPORTENE

FRA

OSNABRÜCK

ikke ha ham! Selv ikke de mest for-
aktelige av alle i gode nordmenns øy-
ne, vil ha denne menneskemarken i
sine rekker. Alle stadiene i Roberts
nedgang ledsages av dagdrømmer og
løgner, både overfor ham selv og over-
for sønnen, med en kvalmende blanding
av fattigfornemt snobberi og
halvsant skryt.

Opplegget er fint og spillet godt.
Roy Bjørnstad har en meget krevende
oppgave i denne filmen, for den hand-
ler jo stort sett bare om Robert. Han
spiller rikt og levende og formår å gi
skikkelsen liv. Han er fint sekundert
av *Erik Anderson* som Bobby. Klip-
pingen er stram og god for det meste,
selv om enkelte sekvenser fremdeles

trekker litt for mye i langdrag. Men
helhetsinntrykket er at det er fin flyt
i handlingen, uten for mye dveling
ved uvedkommende detaljer.

Men tross alt det positive som man
kan si om *Bobby's krig*, er filmen al-
likevel ikke helt vellykket. Dette skyl-
des sannsynlig at manus ikke er godt
nok. Beskrivelsen av Roberts forned-
relse savner en egentlig handling som
kan binde sammen og holde interessen
våken. Det blir altfor mange løseve-
nse sekvenser og for mange løse tråder
som blir hengende. Dette er synd, for
tendensen er god og opplegget rikt på
muligheter som bare delvis blir ut-
nyttet.

P. H.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Medredaktør: Karin Gullerud-Johansen O.P.

Medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., D. J. Boers O.F.M.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom
postkontorene). Kr. 50 pr. år.
Kr. 25 pr. ½ år. Utlandet kr. 60.

Annonser: 10 dager før utg.dagen.
24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.